

Cătălina Mărgărint

Vivimira și Raza Soarelui
O călătorie despre misterele tărâmului verde

Ilustrații Laura Dimitriuc

Murmurul semiîntunericului plutea în văzduhul nehotărât între noapte și zi, iar natura dormea încă sub respirația somnoroasă a nopții. Zorii zilei își desfăcură aripile pentru a cuprinde lumea tăcută ce zăcea sub mantia sinilie. Alunecau rapid peste ape, coline și păduri, aducând razele soarelui, care erau asemenea unui deșteptător pentru toate vietățile. La orizont se arătară primele firicele din lumina soarelui, odată cu ele revărsându-se valuri de căldură peste pământ. Asemenea unui vulcan de foc, apărea marele soare, luminând cerul și pământul și răspândind viață pretutindeni.

Dintr-odată, la răscrucea dintre noapte și zi, poienița din mijlocul pădurii de smarald se transformă într-un câmp de diamante. Stropii de rouă care presărau iarba și florile poienii luceau ca mărgăritul la soare.

O picătură de rouă, care veghea ivirea zorilor de pe un firicel de iarbă, simți că i se apropie sfârșitul: căldura soarelui o gădila și iată, iată, cu siguranță va cădea pe pământul amortit de somn! Acesta o va absorbi și va deveni hrană pentru plante. Puterile o lăsară pe nesimțite și alunecă de pe iarba verde și vie, îndreptându-se spre pământul însetat. Drumul său prin aer dură o clipă, o secundă în care își văzu în fața ochilor toată viața de picătură. Aterizarea sa rapidă din aerul blând pe solul rece îl străpunse ca o sabie și stropul de rouă închise ochii îngrozit.

În acel moment, o lungă rază lucitoare îl atinse, sărutându-i capul. Atât de puternică fusese lumina ei, încât stropul de rouă nu reuși să se dizolve în țărână, ci se transformă într-o mirifică făptură: o fetiță cu trupul din apă cristalină, care avea ochii albaștri și senini precum cerul de vară și părul de un galben-auriu lucitor ca al soarelui.

Copila se uită mirată în jur... doar iarba, foșnet, zumzet, ciripit... cer, aer și pământ. Nu înțelegea ce se întâmplase: cu o clipă în urmă fusese un strop de rouă, iar acum avea mâini, picioare și un păr mătăsoș care îi acoperea umerii, lucind ca safirul la soare.

— Bună dimineața, Vivimira!

— Bună dimineața, rază lucitoare!

— Eu sunt raza Ra, o părticică din soarele de pe bolta cerească.

— Mă bucur să te cunosc, Ra. Te-am văzut de nenumărate ori când eram o picătură. Mă bucuram nespus de mult să îți privesc lumina și să îți simt căldura, murmură fetița. Nu credeam că ne vom întâlni vreodată pentru că voi, razele, păreți atât de departe de tot ce e pământesc. Uneori, ziua, când vă adunați mai multe laolaltă, deveneți invizibile pentru că vă transformați într-o mare lumină care mă învăluia, fiind pretutindeni în jurul meu.

— E adevărat, suntem foarte departe de pământ, dar soarele ne-a înzestrat cu puteri miraculoase. Călătorim cu viteza luminii și o răspândim de la o distanță foarte mare. Puterile soarelui se numesc foc și viață. Noi, razele, suntem mesagerii acestora. Soarele este răspunzător de lumină și căldură pe planeta Pământ, iar noi, razele, suntem ochii, mâinile și picioarele lui.

— Nu am știut că soarele este din foc, credeam doar că e o lumină care lucește acolo sus, pe cer.

— Soarele este o stea, rotundă ca o minge, ce arde continuu. Din flacăra lui se nasc razele. Cu cât este mai mare flacăra lui cu atât suntem și noi mai puternice și ducem lumina mult mai departe.

— Atunci, de ce celelalte stele apar noaptea și sunt atât de mici, iar soarele apare ziua și este atât de mare?!

— Pentru că soarele este cea mai apropiată stea de planeta albastră, Pământul. Celelalte stele sunt în alte galaxii, la milioane de ani-lumină, adică foarte, foarte departe. Ești o fetiță foarte curioasă, Vivimira!

— Vivimira?! Nu am avut un nume până acum, de fapt, nici nu mi s-a adresat nimeni niciodată...

— Toți trebuie să aibă un nume. Uite, vezi copacul de acolo? Se numește salcâm, iar pe pasărea care se aude cântând o cheamă ciocârlia. Tu vei fi Vivimira!

— Vivimira...

— Îți place cum te-am numit? Ți-am ales un nume omenesc... Vivi înseamnă „viață” în limba latină, o limbă veche, demult uitată, limba Imperiului Roman. Un imperiu care a rămas în istorie datorită măreției lui. Mira înseamnă „ocean” sau „mare” în limba sanscrită, cea mai veche

LIBRIS

We know
books

limbă scrisă cunoscută de oameni. Mai are multe alte semnificații în limbile omenești. În limba latină înseamnă „minunat”, în limbile slave – „lume”, în limba greacă – „pace”, în limba albaneză – „bunătate”, în limba spaniolă – „privire”. Numele tău spune că tu ești „viața apei” sau „apa este viață”, pentru că ai fost o picătură de rouă care a prins viață. Iar în celelalte limbi despre care ți-am vorbit, numele tău înseamnă:

*Tu ești viața minunată,
Tu ești viața lumii,
Tu ești viața păcii,
Tu ești viața privirii,
Tu ești bunătatea vieții sau:
Minunată fie viața ta!
Lumea fie viața ta!
Pacea fie viața ta!
Privirea fie viața ta!
Bună fie viața ta!*

Aceasta este binecuvântarea mea pentru tine! Devin-o ceea ce spune numele tău că ești!

— Mulțumesc pentru acest nume atât de frumos. Îmi place cum sună și îmi place semnificația sa. Și, desigur, îți mulțumesc pentru viața primită în acest corp nou.

— Cu mare drag, Vivimira! zâmbi călduros Ra.

— Niciodată nu aș fi crezut că voi, razele care bateți o cale atât de lungă spre pământ, puteți crea o viață sub altă formă.

— Pentru asta și venim pe pământ. Să aducem viața prin lumina noastră!

— Dar, cum aduceți viața aici? Nu e greu? Voi veniți de la o mare depărtare...

— Uneori, e greu de adus, alteori, e ușor. Trebuie să știi, Vivimira, distanța nu are nicio importanță. Sunt departe, dar de fapt, sunt aproape, aici și acum. Mă aflu lângă tine, dar sunt și la milioane de kilometri.

— Nu prea înțeleg deloc sensul cuvintelor tale, Ra.

Raza o privi cu blândețe: